

ПОРІВНЯЛЬНА ЦИВІЛІСТИКА

УДК 347.19

DOI <https://doi.org/10.32782/chc.v056.2025.9>

Давидова Ірина Віталівна,

доктор юридичних наук, професор,

професор кафедри цивільного права

Національного університету «Одеська юридична академія»

ORCID ID: 0000-0001-5622-671X

Токарева Віра Олександрівна,

кандидат юридичних наук, доцент,

доцент кафедри цивільного права

Національного університету «Одеська юридична академія»

ORCID ID: 0000-0002-8409-1477

ІДЕНТИФІКАЦІЯ ТА АВТЕНТИФІКАЦІЯ ОСОБИ: ВІТЧИЗНЯНИЙ ТА ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД

Постановка проблеми. Цифрова нерівність є однією з ключових проблем сучасного суспільства, яка впливає на соціально-економічну рівність, доступ до освіти, медицини та інших базових послуг. У світі, де цифрові технології стають невід'ємною частиною життя, доступ до Інтернету вже сприймається не лише як технічна можливість, а й як фундаментальне право людини. Від доступу до Інтернету, залежить можливість навчатися, працювати та соціально інтегруватися. Однак значна частина населення залишається виключеною з цифрового середовища через економічні, соціальні чи технічні бар'єри. Цифрова нерівність поглиблює вже існуючі соціальні, економічні та освітні дисбаланси, створюючи нові виклики для забезпечення рівних можливостей. Постає питання про необхідність забезпечення рівного доступу до цифрових технологій у контексті різних країн, культур та економічних умов тощо та співвідношення цифрової нерівності та права на доступ до Інтернету. В даному контексті науковий інтерес становить дослідження питань щодо ідентифікації та автентифікації особи, співвідношення цих понять, вивчення зарубіжного досвіду та формування уявлення про його інтеграцію у вітчизняне законодавство.

Метою статті є аналіз положень законодавства та практики їх застосування щодо ідентифікації та автентифікації особи, вивчення зарубіжного досвіду та визначення напрямків

вдосконалення вітчизняного законодавства з даного питання.

Стан дослідження теми. Питанням ідентифікації фізичної особи, аналізу права на ім'я як особистого немайнового права в науковій літературі приділено увагу такими науковцями, як: І.В. Венедіктова, О.В. Григоренко, О.В. Кохановська, Н.С. Кузнєцова, Р.О. Стефанчук, Б.С. Щербина та ін. Разом з тим, в умовах стрімкого розвитку та практичного впровадження інформаційних технологій в повсякденне життя, потребують наукового дослідження питання щодо електронної ідентифікації особи, її автентифікації тощо.

Виклад основного матеріалу. Правове регулювання права на ім'я, пов'язується із моментом народження. Відповідно до п. 2 ст. 24 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права від 19 грудня 1966 р. передбачено, що кожна дитина має бути зареєстровано негайно після народження та отримати ім'я. Оскільки імена багатьох громадян повністю збігаються, тобто збігається їхнє прізвище, ім'я та за наявності по батькові, для встановлення тотожності кожній людині видають документ, що посвідчує особу. У ньому зазначаються додаткові відомості (наприклад, дата і місце народження, громадянство або його відсутність), що дають змогу з певним ступенем достовірності ідентифікувати фізичну особу. Крім того, цей документ містить інформацію про дату

і місце його видачі, а також індивідуально визначений номер.

Законодавство наділяє громадян України правом вільної зміни імені. На противагу, Закону Швеції про імена від 24.06.1982 який передбачає обмеження на зміну імені та наділяє осіб правом одноразової зміни імені за життя, з умовою збереження частини попереднього імені, покладаючи обов'язок реєстрації імені на податкове відомство [1]. Подібна модель може призвести до зловживання правом на зміну імені кандидатам у депутати та інші виборні посади, які намагаються використовувати чужу репутацію та введення виборців в оману.

ЦК України передбачає право фізичної особи при здійсненні окремих цивільних прав використовувати псевдонім (вигадане ім'я) або діяти без зазначення імені. Використання псевдоніма історично спочатку поширене в галузі інтелектуальної творчості. Автору твору також належать особисті немайнові права, використовувати поряд із своїм ім'ям псевдонім у зв'язку з використанням твору (ст. 438 ЦК України [2] та Закону України «Про авторське право та суміжні права» [3]). Поряд із псевдонімом особа може застосовувати такі форми вигаданих імен сценічні імена та творчі прізвиська (співачи, артисти, діджеї тощо), які її їх індивідуалізують. Законодавство також наділяє журналістів правом використовувати умовне ім'я (псевдонімом) у разі поширення матеріалів (фонограм, відеозаписів, письмових текстів тощо) (ст. 25 Закону України «Про інформацію» [4]).

Державні органи намагаються винайти шляхи обмеження прав та впроваджувати контроль у мережі Інтернет. Наприклад, КНР де передбачаються суворі обмеження використання західних соціальних мереж та залежність від використання локальних соціальних мереж та месенджерів які підлягають моніторингу державними органами. У Німеччині використання псевдоніму формально не замінює ім'я, водночас дозволяється подача особою спеціальної заяви до органу реєстрації про внесення до паспорта або іншого посвідчення особи даних про використання псевдоніму. Такий механізм дозволяє певною мірою забезпечити належний правовий захист псевдоніма нарівні з іменем та встановити момент виникнення права на псевдонім у конкретної особи тощо [5, с. 41–46].

Індивідуалізація фізичної особи з моменту її народження формалізується у свідоцтві про народження, потім у паспорті й інших докумен-

тах, що видані на її ім'я. Кожна держава визнає та видає кожній особі засоби доведення своє ідентичності. Такі документи, можуть бути необхідні для здійснення подорожей як закордонний паспорт, можуть бути дійсними на певній території як посвідчення особи на проживання, можуть засвідчувати відповідне право (водійське посвідчення). Наприклад, посвідчення особи на проживання не мають тих самих прерогатив, що і закордонні паспорти.

Належна ідентифікація осіб є вельми проблемним питанням. За даними Світового банку реконструкції та розвитку приблизно один мільярд людей у всьому світі не мають визнаних державою документів які посвідчують особу [6]. Розв'язання проблеми належної ідентифікації осіб прав та вільного доступу до робіт, послуг у світі, займається Ініціативна група «Ідентифікація для розвитку» (ID4D) Світового банку реконструкції та розвитку, що має на меті допомоги державам реалізувати трансформаційний потенціал систем цифрової ідентифікації та отримати доступ до послуг і забезпечити здійснення своїх прав [7]. Зазначене демонструє, що інтеграція між системами ідентифікації та механізмами реєстрації актів громадянського стану держав призводить до більшої економії ресурсів в обох організаціях. Світовий банк та інші агенції виступають з ініціативами щодо стандартизації сучасних систем ідентифікації для всіх держав. При цьому важко пожертвувати інфраструктурою, щоб дійти згоди між урядами різних держав.

Нині спостерігаємо «віртуалізацію повсякденного життя» у багатьох країнах світу, намагання перенести у смартфон як платіжні інструменти так і документи, що посвідчують особу. Зокрема, Естонія вважається взірцем досягнення в області реалізації прав та надання послуг онлайн. Володільці ID-карток Естонії мають значне коло переваг. Естонія надає можливість оформити резидентство або е-громадянство онлайн, яке надає доступ до естонських сервісів та єдиного європейського ринку [8]. Для суб'єктів господарювання е-громадянство Естонії дає можливість зареєструвати компанію та сплачувати податки із ведення підприємницької діяльності за пільговою системою оподаткування.

В Україні використовується ID-картка та е-паспорт. Наразі цифрові образи ID-картки та закордонного біометричного паспорта (е-паспорта) визнано аналогами пластикових та паперових документів та за ними визнано однакову юридичну силу, а на зміну постанові КМУ

від 15 квітня 2020 року № 278 “Про реалізацію експериментального проєкту щодо застосування паспорта громадянина України у формі картки в електронному вигляді та паспорта громадянина України для виїзду за кордон в електронному вигляді” (яка втратила чинність) прийшла постанова КМУ від 18 серпня 2021 р. № 911 «Про затвердження Порядку формування та перевірки е-паспорта і е-паспорта для виїзду за кордон, їх електронних копій» [9].

У 2021 році із прийняттям Закону України «Про особливості надання публічних (електронних публічних) послуг» [10] Україна обрала шлях Paperless, прискорення процесів цифровізації та трансформації у цифрову державу, яка в першу чергу піклується про інтересу громадян, ставши державою, яка юридично визнала образ ID-картки та закордонного біометричного паспорта у Єдиному державному вебпорталі електронних послуг «Дія» (далі вебпортал «Дія») в якості офіційного посвідчення.

Впровадження режиму «без паперів» передбачає, що державні органи не можуть вимагати надання паперових документів, довідок та посвідчень, якщо така інформація міститься у державних реєстрах та автоматизації державних послуг. Образ ID-картки та закордонного біометричного паспорта використовується через мобільний Вебдодаток «Дія» для посвідчення своєї особи: під час подорожей залізничним або повітряним транспортом у межах країни; під час медичного обслуговування, банківських операцій; під час отримання адміністративних, готельних, телекомунікаційних, бібліотечних послуг, та пошти; для підтвердження особи на запит поліції та правоохоронних органів; під час придбання товарів у магазині; при вході до адміністративних будівель.

Такі цифрові паспорти формуються за згодою користувача додатку Дія автоматично при наявності в ЄДДР усіх обов’язкових паспортних даних громадянина.

Для успішної реалізації експериментального проєкту до Закону України «Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу та її спеціальний статус» [11] внесенні доповнення, які передбачають визначення таких понять «е-паспорт» та «е-паспорт для виїзду за кордон».

Відповідно до п. 12, 13 ч. 1 ст. 3 аналізованого Закону е-паспорт – це «паспорт громадянина України у формі електронного відображення інформації, що міститься у паспорті громадянина України у формі картки, оформленому засобами

Реєстру, разом з унікальним електронним ідентифікатором (QR-кодом, штрих-кодом, цифровим кодом), а також інформації про місце проживання (за наявності); е-паспорт для виїзду за кордон – паспорт громадянина України для виїзду за кордон у формі електронного відображення інформації, що міститься у паспорті громадянина України для виїзду за кордон, оформленому засобами Реєстру, разом з унікальним електронним ідентифікатором (QR-кодом, штрих-кодом, цифровим кодом), а також інформації про місце проживання та податковий номер (реєстраційний номер облікової картки платників податків з Державного реєстру фізичних осіб – платників податків) (за наявності)» [11].

Слід зазначити, що розуміння е-паспорту в українському законодавстві відрізняється від традиційного визначення е-паспорту в США та інших країнах світу, під яким розуміється електронний паспорт, який містить електронний чіп для електронного зчитування, із розміщеною на ньому даними, що надруковані на сторінці (ім’я власника, дату народження та інші біографічні відомості) та біометричним ідентифікатором [12].

В світовій практиці зазначені документи відносяться до електронних засобів ідентифікації (електронних ID), поряд із електронним посвідченням водія застосовується у мобільних додатках.

У США застосовується електронне або мобільне водійське посвідчення Digital Driving Licence DDL mDLs, яке також використовується для посвідчення особи. Так, у штаті Луїзіана поліція приймає мобільні посвідчення водія, яке надається відповідно у офіційному додатку затверджені Штатом завантаженому смартфон [13].

Агентство з ліцензування водіїв та транспортних засобів Великобританії (DVLA) розробляє мобільний додаток для застосування електронного водійського посвідчення. Комісія ЄС планує впровадження водійського посвідчення для мобільних пристроїв та відповідного додатку для смартфонів, що має стати частиною Європейського інфраструктурного проєкту послуг на платформі блокчейн [14].

Тут необхідно зазначити, що зображення людини, зафіксоване в офіційному документі (наприклад, паспорті), є складовою частиною такого документа і його використання можливе лише з дозволу власника. Як приклад наведемо справу митного службовця в аеропорту Дубая, який під час перевірки документів відомого футболіста вирішив зробити з ним спільну фотографію, але отримав відмову. Тоді він зняв себе на

відео з його фото в паспорті, сказав кілька радісних слів і виклав цей ролик у соціальну мережу Snapchat. За означені дії шанувальника засудили до одного місяця тюремного ув'язнення і штрафу в сумі 125 тис. € [15].

З метою правового регулювання означених питань Верховна Рада України прийняла Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус» [16], що підвищило статус використання цифрових паспортів у додатку «Дія» на юридичному рівні. Паспорт громадянина України або е-паспорт та паспорт для виїзду за кордон у формі електронного відображення, у додатку «Дія» прирівняні до їх аналогів у паперовій формі, можуть використовуватися на території України для посвідчення особи та підтвердження громадянства, надання адміністративних та інших послуг, крім перетину державного кордону України; в'їзду на тимчасово окуповану територію та виїду з неї; в'їзду, перебуванню, у межах прикордонної смуги, виходу у територіальне море та внутрішні води України.

Тож, органи та установи зобов'язані приймати е-паспорт та паспорт для виїзду за кордон у формі електронного відображення документи у разі надання адміністративних та інших послуг громадянам на території України, окрім виключних випадків. Заборона на відмову органам державної влади приймати електронного відображення означених документів є істотним кроком на шляху впровадження режиму «без паперу» «paper less» та, безсумнівно, є історичною подією для України. Таким чином, на законодавчому рівні біометричний паспорт, ID-карта, паспорт для виїзду за кордон прирівняні на законодавчому рівні до офіційних документів. Законодавчі нововведення надали можливість використовувати цифрові документи у разі подорожей Українською залізницею або літаком в межах території України, під час надання медичної допомоги, банківських операцій; отримувати адміністративні, готельні, телекомунікаційні, бібліотечні послуги та пошту; під час купівлі товарів у магазині, перевірки та посвідчення особи за запитом поліції та правоохоронних органів.

В ЄС вагомими кроком є намагання запровадити єдину системи цифрової ідентичності, яка також відбувається на державному рівні. Європейська комісія у 2021 році оголосила запровадження Системи Європейської цифрової ідентичності – технології, яка має об'єднати у єдиному

додатку національні цифрові посвідчення особи, посвідчення водія, дипломи про освіту, данні банківського рахунку, договори страхування, для надання державним органам або приватним особам за умови їх визнання державою-членом [17]. Система Європейської цифрової ідентичності може використовуватися для: «отримання свідоцтва про народження, довідок про проживання, медичних довідок, повідомлення про зміну адреси; відкриття рахунків у банках; подання податкової декларації; подання заяв для зарахування до університетів у відповідній державі походження або в іншій державі-члені; отримання рецепту лікаря, діючого на території всього ЄС; підтвердження віку; оренди транспортного засобу із цифровим посвідченням водія; бронювання в готелі» [18]. Система «гаманців» забезпечує основу для транскордонної ідентифікації, автентифікації. Водночас залишаються розбіжності між державами членами, що перешкоджають впровадженню системи «гаманців».

Вагомим кроком на шляху формування єдиної автентичної ідентичності в Інтернеті є визнання 58 державами світу електронних версій українських документів вебпорталу «Дія», що покликане надати можливість використовувати громадянами України електронного відображення інформації, що міститься у документах, передачі електронних копій відповідних документів, отримання публічних послуг за межами України за допомогою засобів Єдиного державного вебпорталу електронних послуг «Дія» іноземним суб'єктам відносин пов'язаних з персональними даними.

Для забезпечення даних нововведень відповідно до постанови Кабінету Міністрів України «Деякі питання передачі персональних даних за межі України засобами Єдиного державного вебпорталу електронних послуг» [19] Міністерство цифрової трансформації покладено обов'язок забезпечити можливість підключення інформаційних систем іноземних суб'єктів відносин, пов'язаних з персональними даними, держав, зазначених у додатку до Постанови, до Єдиного державного вебпорталу електронних послуг згідно з Положенням про Єдиний державний вебпортал електронних послуг, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України [20], для забезпечення можливості використання громадянами України за їх бажанням електронного відображення інформації, що міститься у документах, передачі електронних копій відповідних документів, отримання публічних послуг за межами України.

Висновки. Підсумовуючи викладене приходимо до висновку, що паспорт у вигляді картки або книжечки традиційно досі використовувався для посвідчення фізичної особи. Хоча функції ідентифікації під час надання документа який посвідчує особу особисто, наразі, прагне повторити ідентифікацію та автентифікацію в мережі, слід констатувати певні відмінності. Документи, що посвідчують особу, такі як паспорт, пред'являються особисто, а людина будучи присутньою, посідає центральне місце в процесі ідентифікації. Також, хоч і очевидно, що документи, які посвідчують особу, необхідні для ухвалення рішення посадовою особою, наприклад, працівником імміграційної служби, подібне рішення вимагає судження заснованого на певних чинниках, в тому числі на безпосередньому спостереженні за особою, яка підлягає ідентифікації. Будь-яке рішення ухвалене працівником, ґрунтується на його судженні та власному розсуді, подекуди суб'єктивному.

На відміну від паспорта який посвідчує особу, вирішальну роль під час ідентифікації та автентифікації в мережі відіграють дані, які є ідентифікаторами особи, а не людина, яку ідентифікують, коли вона пред'являє посвідчення особи або якщо вона ввела дані у разі віддаленої ідентифікації. Інформаційна система шукає відповідність між пред'явленою інформацією та даними, що міститься в системі. Важливо, що ідентифікація особи в мережі – це не просто ідентифікація людини. Незалежно від того, пред'являється ідентифікаційна інформація особисто чи віддалено, якщо вся інформація, пред'явлена в момент вчинення правочину, збігається з інформацією, що міститься в системі, то система автоматично дозволяє проведення операції з цією особою. У межах цих параметрів система може діяти сама, внаслідок чого розпізнає певний набір даних, що становлять ідентифікаційні дані для проведення правочину, а потім вчиняє правочин із зареєстрованими ідентифікаційними даними.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Namnlag (1982:670) URL: <https://lagen.nu/1982:670>.
2. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>
3. Про авторське право та суміжні права: Закон України від 01.12.2022 № 2811-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2811-20#n855>
4. Про інформацію: Закон України від 02.10.1992 № 2657-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#Text>
5. Köhler H. BGB. Allgemeiner Teil. 40. Auflage. München: C.A. Beck, 2016.
6. World Bank ID4D Global Dataset 2018. URL: <http://id4d.worldbank.org/global-dataset>
7. Understanding Cost Drivers of Identification Systems. URL: <chrome-extension://efaidnbmnnnibpcajpcglclefindmkaj/https://openknowledge.worldbank.org/server/api/core/bitstreams/e0fb872e-653b-5b03-8a03-b43b244b7877/content>
8. В Естонії «е-громадянство» оформили вже 6 000 українців – міністр 22.09.2022 URL: <https://www.ukrinform.ua/rubric-society/3577255-v-estonii-egromadanstvo-oformili-vze-6-000-ukrainciv-ministr.html>
9. Про затвердження Порядку формування та перевірки е-паспорта і е-паспорта для виїзду за кордон, їх електронних копій: постанова Кабінету Міністрів України 18 серпня 2021 р. № 911. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/911-2021-%D0%BF#n89>
10. Про особливості надання публічних (електронних публічних) послуг: Закон України від 15.07.2021 № 1689-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1689-20#Text>
11. Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу та її спеціальний статус: Закон України від 20.11.2012 № 5492-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5492-17#Text>
12. E-Passports US Department of Homeland Security. URL: <https://www.dhs.gov/e-passports>
13. Louisiana's Legal Digital Driver's License. URL: <https://lawallet.com>
14. European Commission considers EU-wide digital driving licence. URL: <https://www.irishe Examiner.com/news/arid-40805217.html>
15. Огляд практики Європейського суду з прав людини щодо застосування принципу юридичної визначеності: окремі аспекти. URL: chrome-extension://efaidnbmnnnibpcajpcglclefindmkaj/https://hcj.gov.ua/sites/default/files/field/17_10_web_overview_of_the_practice_of_the_european_court_of_human_0.pdf
16. Про внесення змін до Закону України «Про Єдиний державний демографічний реєстр та документи, що підтверджують громадянство України, посвідчують особу чи її спеціальний статус: Закон України від 30 березня 2021 року № 1368-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1368-20#Text>
17. Commission proposes a trusted and secure Digital Identity for all Europeans Brussels, 3 June 2021. URL: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/ip_21_2663
18. Bosani E. European digital identity, all personal documents in one app. June 9, 2021. URL: <https://www.egalite.org/identita-digitale-europea/>
19. Деякі питання передачі персональних даних за межі України засобами Єдиного державного вебпорталу електронних послуг: постанова Кабінету Міністрів України від 16.08.2022 № 910. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/910-2022-%D0%BF#Text>
20. Положенням про Єдиний державний вебпортал електронних послуг: затверджено постановою Кабінету Міністрів України від 04.12.2019 № 1137. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1137-2019-%D0%BF#Text>

Давидова Ірина Віталівна, Токарева Віра Олександрівна

Ідентифікація та автентифікація особи: вітчизняний та зарубіжний досвід

Стаття присвячена аналізу положень законодавства та практики їх застосування щодо ідентифікації та автентифікації особи, вивчення зарубіжного досвіду та визначення напрямків вдосконалення вітчизняного законодавства з даного питання

Зроблено висновок, що паспорт у вигляді картки або книжечки традиційно досі використовувався для посвідчення фізичної особи. Хоча функції ідентифікації під час надання документа який посвідчує особу особисто, наразі, прагне повторити ідентифікацію та автентифікацію в мережі, слід констатувати певні відмінності. Документи, що посвідчують особу, такі як паспорт, пред'являються особисто, а людина будучи присутньою, посідає центральне місце в процесі ідентифікації. Також, хоч і очевидно, що документи, які посвідчують особу, необхідні для ухвалення рішення посадовою особою, наприклад, працівником імміграційної служби, подібне рішення вимагає судження заснованого на певних чинниках, в тому числі на безпосередньому спостереженні за особою, яка підлягає ідентифікації. Будь-яке рішення ухвалене працівником, ґрунтується на його судженні та власному розсуді, подекуди суб'єктивному.

Встановлено, що на відміну від паспорта який посвідчує особу, вирішальну роль під час ідентифікації та автентифікації в мережі відіграють дані, які є ідентифікаторами особи, а не людина, яку ідентифікують, коли вона пред'являє посвідчення особи або якщо вона ввела данні у разі віддаленої ідентифікації. Інформаційна система шукає відповідність між пред'явленою інформацією та даними, що містяться в системі. Важливо, що ідентифікація особи в мережі – це не просто ідентифікація людини. Незалежно від того, пред'являється ідентифікаційна інформація особисто чи віддалено, якщо вся інформація, пред'явлена в момент вчинення правочину, збігається з інформацією, що міститься в системі, то система автоматично дозволяє проведення операції з цією особою.

Ключові слова: особисті немайнові права, право на ім'я, інформаційні технології, право інтелектуальної власності, індивідуалізація особи, ідентифікація особи, зображення особи, соціальні мережі, паспорт, цифровий паспорт, цифрова ідентичність, персональні дані, реєстрація імені, онлайн-послуга, платіжні інструменти.

Davydova Iryna, Tokareva Vira

Identification and authentication of a person: domestic and foreign experience

The article is devoted to the analysis of the provisions of the legislation and the practice of their application regarding the identification and authentication of a person, the study of foreign experience and the identification of directions for improving domestic legislation on this issue

It is concluded that a passport in the form of a card or booklet has traditionally been used to identify an individual. Although the functions of identification when providing a document that identifies a person in person currently tend to repeat identification and authentication on the network, certain differences should be noted. Identity documents, such as a passport, are presented in person, and a person, being present, occupies a central place in the identification process. Also, although it is obvious that identity documents are necessary for a decision to be made by an official, for example, an immigration officer, such a decision requires a judgment based on certain factors, including direct observation of the person to be identified. Any decision made by an employee is based on his judgment and his own judgment, sometimes subjective.

It has been established that, unlike a passport that certifies an individual, the decisive role in identification and authentication on the network is played by the data that are identifiers of a person, and not by the person who is identified when he presents an identity card or if he enters data in the case of remote identification. The information system looks for a correspondence between the information presented and the data contained in the system. It is important that the identification of a person on the network is not just the identification of a person. Regardless of whether the identification information is presented in person or remotely, if all the information presented at the time of the transaction coincides with the information contained in the system, then the system automatically allows the transaction with this person.

Key words: personal non-property rights, right to a name, information technologies, intellectual property law, individualization of a person, personal identification, personal image, social networks, passport, digital passport, digital identity, personal data, name registration, online service, payment instruments.